

רק על גויתי!

מאת אדיס דה-פיליפ

גולדתי בניו-יורק ב־1917. הורי באו לארצות-הברית בהיותם ילדים קטנים, כך שלמעשה אני אמריקאית ב־190%. גודלתי כל ילדותי באווירה של משחק הוגן ורוח ספורטיבית אמיתית. דבר זה גרם לי להיות בעלת אופי מוצק.

בהיותי בת 8 נתגלה קולי והתחלתי לשבץ שיעורים בפיתוח הקול אצל אלברט זינגס הצרפתי וציורה סטרוני האיטלקי. לא יכולתי לקחת מלומים מעולם יותר.

בהיותי בת 19 נסעתי לאיטליה ולצד פת ללימודים ולהופעה ראשונה. ה' אופרה הראשונה בה שרתי הייתה טרא-וויאטה מאת ג'וזפה ורדי, אשר בה הו' פעתי בתפקיד הלאשי של וילטה. סברו רתני שהייתי זמרת האופרה הצעירה ב' יותר אשר שרה בתפקיד מרכזי כשל ויולטה בהצלחה כה גדולה. יחד אתי שרו בה גם טיטו סקיפה ויאן קיפורה.

ב־1941 חזרתי לארצות-הברית, אליה הגעתי במאוחר: עונת המטרופוליטן, המוסד האופראי הגדול והחשוב ביותר באמריקה, הייתה קרובה לסיומה. אך אחד אירגן באותה תקופה להקות אחדות לסיבוב קיץ בדרום-אמריקה, שמע את זמרתי ומיד לקח אותי.

בדרום-אמריקה הוצע לי חוזה בעל תנאים יוצאים מגדר הרגיל לזמרה ב' תוכנית רדיו עבור קוקה-קולה. אני שר'תי ברדיו מדי יום שלישי, ממש כמו עכשיו, יום שלישי הוא יום המזל שלי.

ושארתי במקסיקו למשך שלוש שנים, ובכל שנה הועלה לשם ב־300%. רק ב־1944 חזרתי סוף סוף לארצות-הברית. הידידי וקרובי רצו שאשאר בניו-יורק, אך חיל לשר במטרופוליטן, אך אני עשיתי מה שהו שעליו לא יסלחו לי לעולם: הח' לטתי לנסוע לארץ-ישראל.

בסערה לישראל
מלחמת העולם הייתה קרובה לסיומה ונשמעו כבר פעמיה הראשונים של יש' ראל קמה לתחייה. היינו כולנו מלאים בתלהבות לאומית אידיאליסטית. הרגש'תי כי יש ביכולתנו לתת כה הרבה ל' ישראל ולעמי ועם שפשוט לא יכולתי ל' המשך לשבת בארצות-הברית. ארזתי את כל חפצי (ב־16 תיבות גדולות) וב' עזרת אסרת הברית ב' לישראל ב' 1945 באניה השבייתת R/A גריפטוולט, אשר כמעט טבעה בסערה.

לא הכרתי איש בבואי לישראל, אך תוך שבועיים כבר היה לי מספר גדול של ידידים.

הופעתי על הבמה הארצישראלית הוכ'תרה בהצלחה עצומה. העיתונות, התו' קפת אותי עכשיו בכל החריפות, קיבלה את פני בלבבות והרימה אותי על נס. עלה במוחי הרעיון לארגן בארץ מחודש אופרה ישראלית לאומית.

עד מהרה הופיעה הזמננה מתאימה להניח את אבן-הפינה למפעל זה. היה זה בבואל שבשוויץ, שעה שהתכנס הקונ' גרס הצינוני ב־1947. שרתי לפני המשל' חות היתריות מן העולם כולו, כדי ש' ידעו כי יש צורך באופרה ישראלית ל' אומית ועלירה להגיש עורחם ליצירתה. בדרכנו חזרה לארץ-ישראל התעככנו כולנו בפאריז, מקום בו שרתי את מנון באופרה 'קומיק ואת תאיס באופרה גר' אנו. יוסף שפרינצק ג'יימס קפרי, שג' ריו ארצות-הברית בצרפת, נוכחו בהצגת מנון שפרינצק זיכה, בתוך שורה ארו' כה של אנשים, לתורו, כדי לחזק את ידי ולברכני. אני זוכרת עדיין את דברי ההתפעלות שלו: "זו היתה החייה גדולה שבבילגו. מתי נוכה לשמוע אר' פרה בעברית בארצנו?" ענית לו: "ב' הזמננות הראשונה שניתן ל' אציג את מנון בארץ-ישראל — בעברתי!"

השקעתי באופרה הכל'
פרצה מלחמת העצמאות. הבימה נס' עה לארצות-הברית ואנו חתמנו אתה חוזה על 13 הצגות. אני עצמי הקמתי עליו, ושילמתי מפרעה, תחילה עבור 5 הצגות, ואחר כך עבור 8, 66 ל'י עבור כל הצגה, כסום עצום בימים ההם.

מלחמת המוות

(המשך מעמוד 12)

של הנורבגי הגדול, כהקדמה להופעה על הבמה. המנגנים כיוונו את מיתריהם, נערות הבאלט מתחו את גופותיהן החטובים, תירי גלו סיבובים על הבהון.

עקשנות לא תבונה. הפרשה העגומה של מאבק בין שני גופים אמנותיים לא החלה אתמול. משך שנים עשתה הבימה מא' מצים להוציא מן האולם את דיר המשנה. טעון לחזקה על המקום (העולם הזה 831). למעשה נבע הסיכסוך, שהיה קל יותר ל' פתרון מכפי שנדמה, מתוך האמביציה ה' חריפה, של מנהלי שני הגופים, שהיו נתו' נים רק מעט, אם בכלל, לפקוח ציבורי, כ' מקובל בכל העולם לגבי מוסדות אמנותיים הזקוקים לתמיכת הציבור, גילו יותר עקש'נות מאשר תבונה.

בית הבימה נבנה אמנם בכסף ציבורי, אך כסף זה נאסף כדי לתת מקום מתאים ל' פעולתו של התיאטרון הראשון במעלה ב' ישראל לא לצרכים אחרים. טענות הבימה שהבניין שייך לה ונועד לה בלבד הן, על כן, הגיוניות. אך יחד עם זאת, לא היה הקורבן האמיתי הנדרש מן הבימה כדי לאפשר את קיום האופרה, שאין בתל-אביב אולם אחר מתאים להצגותיה, כה כבד שלא תוכל לע' מוד בו.

טענת הבימה, שהאופרה משלמת לה רק 66 ל'י לערב, מרתיחה אותי. ב' בואנו, כלל כסום זה את כל ההוצאות: חשמל, שרותים ועוד. אחרי 13 ההצגות הראשונות, התחלנו להסיף כסומים שו' נים על חשבון ההוצאות הללו. ההעלאות במחירי החשמל, המים ושכר העובדים גדלו, עד שכיום אנו משלמים בערך 300 ל'י לערב.

ההליה אסטור לו'
זהו זמן רב לא באתי במגע עם ה' עיתונות. העיתונות הישראלית מחרימה אותי, ואין פלא שאני מתחמקת ממגע אהה. למעשה, בא כל זה בגלל סיכסוך עם עיתונאי אחד לבד. הוא כתב מאמרים ודוניהם, מאד לא הוגנים, נגד האופרה, ועשה את כל שביכולתו להזיק לנו. כל הלהקה זעמה עליו. ביוחד אני. אבן' זוהר ואני באנו פעמיים למערכת דבר, במטרה ליישר את ההדורים, אך בשתי הפעמים לא הופיע המבקר.

חלדנו לשלוח לו הזמנות, אך הוא המשיך לכתוב מאמרי השמצה על ה' צי. גותינו. יום אחד לא יכולתי עוד לשאת זאת. אמרתי אראה אותו עוד פעם, אס' טור בפניו ואכריח אותו להיעלם מן המקום. הסכסוך הגיע לשיאו בערב ה' צגת הבכורה של טוסקה. מנשה רבינא, אשר לא קיבל הזמנה, קנה כרטיס ורצה להיכנס לאולם. כשמעתי זאת, אמרתי: "ההליה אסטור על לחיו!"

שמחה אבן-זוהר מכיר יפה את מזגו. כשראה אותי צועדת לעבר אולם ההמ'תנה, מקום בו עמד רבינא בחברת ע'י הונאים אחרים, הפציר בי שלא לעורר שערוריה. חזרתי, ואבן-זוהר ניגש ל' סדרן ששמר על הדלת וביקש ממנו לומר לרבינא: "מוטב שההליה לא תיכנס." זה היה המשפט שהצית את רומא. כל העיתונאים האחרים סרבו לדאות את ההצגה, אם לא יורשה רבינא להיכנס. אבן-זוהר הביע את עצרו, אך לא יכול היה להרשות לרבינא להיכנס.

למחרת בבוקר יצאו כל העיתונאים עם כותרות ממוות והכריזו מלחמת-קודש נגד האופרה: "סיקלה!" "שריפה!" הם איימו בפעולה משפטית, דבר שהיינו מקבלים בברכה. אך תביעה משפטית בו' ששה לבוא, משום מה. במקומה הכריזו עלינו כמזודים ועל כל עיתונאי שיגע בנו כסמא. החרם הזה במשך ארבע שנים, עד היום הוה. רק עכשיו התחילו מספר עיתונים לשנות את גישתם כל' פינו. מדוע הכריזו עלינו מלחמה של' כזאת? רש' משום שאבן-זוהר ניסה למ' נוע שערוריה?

לא ניכנע!
כל השאר ידוע כבר. הבימה מבקשת לחסל אותנו. היא לא תצליח. אנו נמ' שייך לשחק. אם תבוא העירייה ותאמר: "איננו זקוקים עוד לאופרה," אם הממ' שלה תצוה עלינו להיסגר, לא נגיז מלה. נמגו כעשן, כספק כר בר ירד לטמיון, אולם אנו ניכנע. אך לא להבימה. הב' מה לא תסגר אותנו. היא תעבור רק על גויתי.

פיצוי כספי הורם. אפשר היה, אילמלי עמדתם הנוקשה של שני הצדדים, לפתור את הבעיה באורח מכובד על ידי כך ש' האופרה תציג משך תקופת הקיץ באמפי' תיאטרונים פתוחים, כדוגמת מוסדות אופ' ראיים חשובים מאד בעולם כולו, תמשיך לשכונ בעונת החורף בבית הבימה, תמורת פיצוי כספי הולם, שיכסה חלק נכבד מ'י הפסדים הכספיים הנגרמים לתיאטרון בגלל פיסת האולם אחת לשבוע. דבר זה היה מחייב אומנם, למצוא מקורות כספיים חדשים להח' זקת האופרה... תמיכה נוספת זו הייתה צריכה לבוא ממקורות ציבוריים, תמורת הסי' כמת האופרה לפיקוח ציבורי, כספי ואמנותי. **בידידות מזהירה.** פתרון זה או כל פת' רון אחר, לא הושג בגלל בידודה הציבורי של האופרה, פרי יזלזולה בעתונות ובקורות הציבורית משך שנים רבות ותקוותה של הבימה לזכות בנקל בכססוך זה, בהסתמך על בידודה של האופרה.

התסיסה בחייה של האופרה הישראלית, קשורה קשר אמיץ עם בואה לארץ, בשנת 1945, של הזמרת בעלת הטמפרמנט והמרץ הבלתי-רגילים והקול החם, אדיס דה-פיליפ. אדיס דה-פיליפ, שבאה לארץ זמן לא ארוך אחרי שדרך כוכבה האמנותי, החליטה להש' תקע בארץ, לקחת רבות עצמה את המשימה של החזקת האופרה. לשם כך קיבלה על עצמה את

• טוען כיס אבן-זוהר שהאופרה היתה מסכימה ברצון לא רה לפיקוח אלז אפילו להנהלה ממסלית.

• לפי עדות מהנדסי העיריה, אשר בדקו את כל האולמות שהיו עלולים לבוא בחשבון, גיענו למסקנה שאי-אפשר להתקין אף באחד מהם מקום לתזמורת, חדר איפור למאות מש' תתפי האופרה וטייורים טכניים הכרחיים.

• שכל המוסדות מסוגה בעולם, אינה נסגה גם כיום, ואינה יכולה לכסות את תק' ציבה עלידי הכנסותיה ממכירת כרטיסים. מקבלת תמיכה ממוסדות שונים, ביניהם מש' רד החינוך והתרבות, עיריית תל-אביב והקרן האמריקאית לקוסדות תרבות בישראל.

שמחה אבן-זוהר מושתה עם הקהה
"תנו, לה. היא תשבור את הראש!"

ביעני המבקרים. לא היתה זאת נקוד' דת הצל היחידה בהנהלה הנוכחית של האו' פרה. הכריז אחד מהם: "דה פיליפ עוסקת גם בתפקידים שאין לה כל הבנה בהם, כמו ביפוי. היא ממלאת בעצמה את כל התפקידים הראשיים, גם כשאננם מתאימים לקולה." מקרה בולט, לדעתו: הצגת כרמון, בה שרה אדיס דה-פיליפ את התפקיד הראשי מבלי שתוכל לעלות לטוניה הגבוהים ביותר, הו' רידה לשם כך בטונים אחדים את סולם הני' גינה והשירה של כל המשתתפים.

תשובתה של דה פיליפ: ביהו חיבב מאד את הסופרנו הלירי אך הבין שהטיפוס של כו' מן מחייב קול נמוך יותר, מצרסופרנו. לכן כתב שתי נוסחאות, המאפשרות לכל מבצע לבחור לו את הסולם הרצוי לו. "אני, קב' עה דה-פיליפ, שרה את התפקיד בדרך המס' רחית,כפי ששרים אותו במטרופוליטן ובלה' סקלה.

מלחמה נואשה. אך בידודה הציבורי האמיתי של האופרה החל עם הסכסוך שפרץ בינה לבין אגודת המבקרים המוסיקליים. עתה טוען אבן-זוהר שהיה תמיד מוכן לבידור, אלא שהדבר לא ניתן לו.

במיוחד התגס באופרה יזלזולה ה' פרה יזלזולה בעיתונות עם פרוץ הסכסוך ה' גלוי בינה לבין הבימה. רוב העתונים נמנעו מלשקול ברצינות את הבעיות הכרוכות ב' סכסוך, התייבצו, כמעט פה אחד, לציור של הבימה. לא היה בכך כדי להוכיח את בגרו' תה הציבורית של העתונות העברית, שלא ידעה להתעלות מעל לרגשות אישיים, לדון על הבעיה עצמה.

מצב זה גרם לכך שהאופרה מצאה את עצמה עומדת בתלהבת נואשת, לחיים או למ' חת, למרות התנהגותה השקטה והראויה לכבוד של הבימה, שהשתדלה כבנות לפתור את הבעיה בדרכי שלום, אך באופן בו היא מעוניינת.

המצב חסר מוצא, שנבע למעשה מחוסר דאגתם של המוסדות הציבוריים, העירוניים והמסלתיים לאולמות מתאימים למוסדות של אמנות, הוא שהביא לתמונה המכוערת של השכנוע שעבר. הוא עלול להביא לתמונה מכוערות יותר בשבועות הבאים.

אדיס דה-פיליפ נהגה שלא כשורה במקרים רבים, אולם אין להתעלם מהעובדה שהצליחה, במסירות אישית גדולה, לקיים, ל' ראשונה בתולדות האופרה בארץ, מוסד או' פראי במשך שנים רבות. לא יהיה זה נכון אם מוסד זה ייאצל להתפרק, אחרי שהצליח במידה מסויימת לבסס את עצמו, בגלל חוסר אולם, הבור, הרוצה באופרה, חייב לתבוע שיוטל עליה פיקוח צבורי אמנותי הולם, אך בו בזמן עליו לדאוג שיהיה קיום הולם, למוסד תרבותי זה, ובראש וראשונה: אולם מתאים להצגה.

אופרה האימפולסיבי, הבלתי מתפשר, של דה-פיליפ דחה אותה לבצר לעצמה שלטון יחיד באופרה, אולם מצד שני גם המריץ או' תה להשקיע את כל אמצעיה ומאמציה לבסס את קיומה. הזמרים החתיקים בארץ, שהיוו קודם את הגרעין של האופרה העממית, לא יכלו לשאת את דחייתם מן המרכז לצדדים, עזבו אחד אחרי השני את המוסד, ולרוב גם את הארץ, מחוסר כמה אופראית אחרת. פנ' חס גרין, בריטון בעל שמ, הגיר חזרה למולדתו ההולנדית, מופיע שם בקבוי' עות. חנה זמיר, שהופיעה לפניכן במרבית תפקידי הסופרן הראשיים, פנתה את מקו' מה לאדיס דה-פיליפ, מופיעה עתה בארצות הברית. אברהם פלדמן, אברהם וילקומירסקי, יוסף שיקן, יצאו את האופרה.

שני טונים. אדיס דה-פיליפ הכ' חישה את האשמה, שהיא גרמה לכל העזיבות הללו. טענה היא: "גרין ניסה להשתמש ב' סיכסוך עם העתונות להנאת האישי, הור' חק אחרי שאמר שהוא יכול לחיות גם בלי האופרה המזוהמת. הוה. כשחזרו מאירופה ל' ביקור, סיפר לזמרים כמה קשים התנאים שם, ביקש להתקבל שנית אצלנו. הסכמנו לקבלה, אך רק בתנאי שישאר בקביעות בארץ, דבר שלא הסכים לו. זמיר רצתה פשוט לעזוב את הארץ. פלדמן נסע לסיבוב בזמן המלחמה, מצא את מקומו הפוס כאשר חזר."

בעיני המבקרים. לא היתה זאת נקוד' דת הצל היחידה בהנהלה הנוכחית של האו' פרה. הכריז אחד מהם: "דה פיליפ עוסקת גם בתפקידים שאין לה כל הבנה בהם, כמו ביפוי. היא ממלאת בעצמה את כל התפקידים הראשיים, גם כשאננם מתאימים לקולה." מקרה בולט, לדעתו: הצגת כרמון, בה שרה אדיס דה-פיליפ את התפקיד הראשי מבלי שתוכל לעלות לטוניה הגבוהים ביותר, הו' רידה לשם כך בטונים אחדים את סולם הני' גינה והשירה של כל המשתתפים.

תשובתה של דה פיליפ: ביהו חיבב מאד את הסופרנו הלירי אך הבין שהטיפוס של כו' מן מחייב קול נמוך יותר, מצרסופרנו. לכן כתב שתי נוסחאות, המאפשרות לכל מבצע לבחור לו את הסולם הרצוי לו. "אני, קב' עה דה-פיליפ, שרה את התפקיד בדרך המס' רחית,כפי ששרים אותו במטרופוליטן ובלה' סקלה.

במיוחד התגס באופרה יזלזולה ה' פרה יזלזולה בעיתונות עם פרוץ הסכסוך ה' גלוי בינה לבין הבימה. רוב העתונים נמנעו מלשקול ברצינות את הבעיות הכרוכות ב' סכסוך, התייבצו, כמעט פה אחד, לציור של הבימה. לא היה בכך כדי להוכיח את בגרו' תה הציבורית של העתונות העברית, שלא ידעה להתעלות מעל לרגשות אישיים, לדון על הבעיה עצמה.

מצב זה גרם לכך שהאופרה מצאה את עצמה עומדת בתלהבת נואשת, לחיים או למ' חת, למרות התנהגותה השקטה והראויה לכבוד של הבימה, שהשתדלה כבנות לפתור את הבעיה בדרכי שלום, אך באופן בו היא מעוניינת.

המצב חסר מוצא, שנבע למעשה מחוסר דאגתם של המוסדות הציבוריים, העירוניים והמסלתיים לאולמות מתאימים למוסדות של אמנות, הוא שהביא לתמונה המכוערת של השכנוע שעבר. הוא עלול להביא לתמונה מכוערות יותר בשבועות הבאים.

אדיס דה-פיליפ נהגה שלא כשורה במקרים רבים, אולם אין להתעלם מהעובדה שהצליחה, במסירות אישית גדולה, לקיים, ל' ראשונה בתולדות האופרה בארץ, מוסד או' פראי במשך שנים רבות. לא יהיה זה נכון אם מוסד זה ייאצל להתפרק, אחרי שהצליח במידה מסויימת לבסס את עצמו, בגלל חוסר אולם, הבור, הרוצה באופרה, חייב לתבוע שיוטל עליה פיקוח צבורי אמנותי הולם, אך בו בזמן עליו לדאוג שיהיה קיום הולם, למוסד תרבותי זה, ובראש וראשונה: אולם מתאים להצגה.

אופרה האימפולסיבי, הבלתי מתפשר, של דה-פיליפ דחה אותה לבצר לעצמה שלטון יחיד באופרה, אולם מצד שני גם המריץ או' תה להשקיע את כל אמצעיה ומאמציה לבסס את קיומה. הזמרים החתיקים בארץ, שהיוו קודם את הגרעין של האופרה העממית, לא יכלו לשאת את דחייתם מן המרכז לצדדים, עזבו אחד אחרי השני את המוסד, ולרוב גם את הארץ, מחוסר כמה אופראית אחרת. פנ' חס גרין, בריטון בעל שמ, הגיר חזרה למולדתו ההולנדית, מופיע שם בקבוי' עות. חנה זמיר, שהופיעה לפניכן במרבית תפקידי הסופרן הראשיים, פנתה את מקו' מה לאדיס דה-פיליפ, מופיעה עתה בארצות הברית. אברהם פלדמן, אברהם וילקומירסקי, יוסף שיקן, יצאו את האופרה.

שני טונים. אדיס דה-פיליפ הכ' חישה את האשמה, שהיא גרמה לכל העזיבות הללו. טענה היא: "גרין ניסה להשתמש ב' סיכסוך עם העתונות להנאת האישי, הור' חק אחרי שאמר שהוא יכול לחיות גם בלי האופרה המזוהמת. הוה. כשחזרו מאירופה ל' ביקור, סיפר לזמרים כמה קשים התנאים שם, ביקש להתקבל שנית אצלנו. הסכמנו לקבלה, אך רק בתנאי שישאר בקביעות בארץ, דבר שלא הסכים לו. זמיר רצתה פשוט לעזוב את הארץ. פלדמן נסע לסיבוב בזמן המלחמה, מצא את מקומו הפוס כאשר חזר."

בעיני המבקרים. לא היתה זאת נקוד' דת הצל היחידה בהנהלה הנוכחית של האו' פרה. הכריז אחד מהם: "דה פיליפ עוסקת גם בתפקידים שאין לה כל הבנה בהם, כמו ביפוי. היא ממלאת בעצמה את כל התפקידים הראשיים, גם כשאננם מתאימים לקולה." מקרה בולט, לדעתו: הצגת כרמון, בה שרה אדיס דה-פיליפ את התפקיד הראשי מבלי שתוכל לעלות לטוניה הגבוהים ביותר, הו' רידה לשם כך בטונים אחדים את סולם הני' גינה והשירה של כל המשתתפים.

תשובתה של דה פיליפ: ביהו חיבב מאד את הסופרנו הלירי אך הבין שהטיפוס של כו' מן מחייב קול נמוך יותר, מצרסופרנו. לכן כתב שתי נוסחאות, המאפשרות לכל מבצע לבחור לו את הסולם הרצוי לו. "אני, קב' עה דה-פיליפ, שרה את התפקיד בדרך המס' רחית,כפי ששרים אותו במטרופוליטן ובלה' סקלה.

במיוחד התגס באופרה יזלזולה ה' פרה יזלזולה בעיתונות עם פרוץ הסכסוך ה' גלוי בינה לבין הבימה. רוב העתונים נמנעו מלשקול ברצינות את הבעיות הכרוכות ב' סכסוך, התייבצו, כמעט פה אחד, לציור של הבימה. לא היה בכך כדי להוכיח את בגרו' תה הציבורית של העתונות העברית, שלא ידעה להתעלות מעל לרגשות אישיים, לדון על הבעיה עצמה.

מצב זה גרם לכך שהאופרה מצאה את עצמה עומדת בתלהבת נואשת, לחיים או למ' חת, למרות התנהגותה השקטה והראויה לכבוד של הבימה, שהשתדלה כבנות לפתור את הבעיה בדרכי שלום, אך באופן בו היא מעוניינת.

המצב חסר מוצא, שנבע למעשה מחוסר דאגתם של המוסדות הציבוריים, העירוניים והמסלתיים לאולמות מתאימים למוסדות של אמנות, הוא שהביא לתמונה המכוערת של השכנוע שעבר. הוא עלול להביא לתמונה מכוערות יותר בשבועות הבאים.

אדיס דה-פיליפ נהגה שלא כשורה במקרים רבים, אולם אין להתעלם מהעובדה שהצליחה, במסירות אישית גדולה, לקיים, ל' ראשונה בתולדות האופרה בארץ, מוסד או' פראי במשך שנים רבות. לא יהיה זה נכון אם מוסד זה ייאצל להתפרק, אחרי שהצליח במידה מסויימת לבסס את עצמו, בגלל חוסר אולם, הבור, הרוצה באופרה, חייב לתבוע שיוטל עליה פיקוח צבורי אמנותי הולם, אך בו בזמן עליו לדאוג שיהיה קיום הולם, למוסד תרבותי זה, ובראש וראשונה: אולם מתאים להצגה.

אופרה האימפולסיבי, הבלתי מתפשר, של דה-פיליפ דחה אותה לבצר לעצמה שלטון יחיד באופרה, אולם מצד שני גם המריץ או' תה להשקיע את כל אמצעיה ומאמציה לבסס את קיומה. הזמרים החתיקים בארץ, שהיוו קודם את הגרעין של האופרה העממית, לא יכלו לשאת את דחייתם מן המרכז לצדדים, עזבו אחד אחרי השני את המוסד, ולרוב גם את הארץ, מחוסר כמה אופראית אחרת. פנ' חס גרין, בריטון בעל שמ, הגיר חזרה למולדתו ההולנדית, מופיע שם בקבוי' עות. חנה זמיר, שהופיעה לפניכן במרבית תפקידי הסופרן הראשיים, פנתה את מקו' מה לאדיס דה-פיליפ, מופיעה עתה בארצות הברית. אברהם פלדמן, אברהם וילקומירסקי, יוסף שיקן, יצאו את האופרה.

שני טונים. אדיס דה-פיליפ הכ' חישה את האשמה, שהיא גרמה לכל העזיבות הללו. טענה היא: "גרין ניסה להשתמש ב' סיכסוך עם העתונות להנאת האישי, הור' חק אחרי שאמר שהוא יכול לחיות גם בלי האופרה המזוהמת. הוה. כשחזרו מאירופה ל' ביקור, סיפר לזמרים כמה קשים התנאים שם, ביקש להתקבל שנית אצלנו. הסכמנו לקבלה, אך רק בתנאי שישאר בקביעות בארץ, דבר שלא הסכים לו. זמיר רצתה פשוט לעזוב את הארץ. פלדמן נסע לסיבוב בזמן המלחמה, מצא את מקומו הפוס כאשר חזר."

בעיני המבקרים. לא היתה זאת נקוד' דת הצל היחידה בהנהלה הנוכחית של האו' פרה. הכריז אחד מהם: "דה פיליפ עוסקת גם בתפקידים שאין לה כל הבנה בהם, כמו ביפוי. היא ממלאת בעצמה את כל התפקידים הראשיים, גם כשאננם מתאימים לקולה." מקרה בולט, לדעתו: הצגת כרמון, בה שרה אדיס דה-פיליפ את התפקיד הראשי מבלי שתוכל לעלות לטוניה הגבוהים ביותר, הו' רידה לשם כך בטונים אחדים את סולם הני' גינה והשירה של כל המשתתפים.

תשובתה של דה פיליפ: ביהו חיבב מאד את הסופרנו הלירי אך הבין שהטיפוס של כו' מן מחייב קול נמוך יותר, מצרסופרנו. לכן כתב שתי נוסחאות, המאפשרות לכל מבצע לבחור לו את הסולם הרצוי לו. "אני, קב' עה דה-פיליפ, שרה את התפקיד בדרך המס' רחית,כפי ששרים אותו במטרופוליטן ובלה' סקלה.

במיוחד התגס באופרה יזלזולה ה' פרה יזלזולה בעיתונות עם פרוץ הסכסוך ה' גלוי בינה לבין הבימה. רוב העתונים נמנעו מלשקול ברצינות את הבעיות הכרוכות ב' סכסוך, התייבצו, כמעט פה אחד, לציור של הבימה. לא היה בכך כדי להוכיח את בגרו' תה הציבורית של העתונות העברית, שלא ידעה להתעלות מעל לרגשות אישיים, לדון על הבעיה עצמה.

מצב זה גרם לכך שהאופרה מצאה את עצמה עומדת בתלהבת נואשת, לחיים או למ' חת, למרות התנהגותה השקטה והראויה לכבוד של הבימה, שהשתדלה כבנות לפתור את הבעיה בדרכי שלום, אך באופן בו היא מעוניינת.

המצב חסר מוצא, שנבע למעשה מחוסר דאגתם של המוסדות הציבוריים, העירוניים והמסלתיים לאולמות מתאימים למוסדות של אמנות, הוא שהביא לתמונה המכוערת של השכנוע שעבר. הוא עלול להביא לתמונה מכוערות יותר בשבועות הבאים.

אדיס דה-פיליפ נהגה שלא כשורה במקרים רבים, אולם אין להתעלם מהעובדה שהצליחה, במסירות אישית גדולה, לקיים, ל' ראשונה בתולדות האופרה בארץ, מוסד או' פראי במשך שנים רבות. לא יהיה זה נכון אם מוסד זה ייאצל להתפרק, אחרי שהצליח במידה מסויימת לבסס את עצמו, בגלל חוסר אולם, הבור, הרוצה באופרה, חייב לתבוע שיוטל עליה פיקוח צבורי אמנותי הולם, אך בו בזמן עליו לדאוג שיהיה קיום הולם, למוסד תרבותי זה, ובראש וראשונה: אולם מתאים להצגה.

אופרה האימפולסיבי, הבלתי מתפשר, של דה-פיליפ דחה אותה לבצר לעצמה שלטון יחיד באופרה, אולם מצד שני גם המריץ או' תה להשקיע את כל אמצעיה ומאמציה לבסס את קיומה. הזמרים החתיקים בארץ, שהיוו קודם את הגרעין של האופרה העממית, לא יכלו לשאת את דחייתם מן המרכז לצדדים, עזבו אחד אחרי השני את המוסד, ולרוב גם את הארץ, מחוסר כמה אופראית אחרת. פנ' חס גרין, בריטון בעל שמ, הגיר חזרה למולדתו ההולנדית, מופיע שם בקבוי' עות. חנה זמיר, שהופיעה לפניכן במרבית תפקידי הסופרן הראשיים, פנתה את מקו' מה לאדיס דה-פיליפ, מופיעה עתה בארצות הברית. אברהם פלדמן, אברהם וילקומירסקי, יוסף שיקן, יצאו את האופרה.

שני טונים. אדיס דה-פיליפ הכ' חישה את האשמה, שהיא גרמה לכל העזיבות הללו. טענה היא: "גרין ניסה להשתמש ב' סיכסוך עם העתונות להנאת האישי, הור' חק אחרי שאמר שהוא יכול לחיות גם בלי האופרה המזוהמת. הוה. כשחזרו מאירופה ל' ביקור, סיפר לזמרים כמה קשים התנאים שם, ביקש להתקבל שנית אצלנו. הסכמנו לקבלה, אך רק בתנאי שישאר בקביעות בארץ, דבר שלא הסכים לו. זמיר רצתה פשוט לעזוב את הארץ. פלדמן נסע לסיבוב בזמן המלחמה, מצא את מקומו הפוס כאשר חזר."

בעיני המבקרים. לא היתה זאת נקוד' דת הצל היחידה בהנהלה הנוכחית של האו' פרה. הכריז אחד מהם: "דה פיליפ עוסקת גם בתפקידים שאין לה כל הבנה בהם, כמו ביפוי. היא ממלאת בעצמה את כל התפקידים הראשיים, גם כשאננם מתאימים לקולה." מקרה בולט, לדעתו: הצגת כרמון, בה שרה אדיס דה-פיליפ את התפקיד הראשי מבלי שתוכל לעלות לטוניה הגבוהים ביותר, הו' רידה לשם כך בטונים אחדים את סולם הני' גינה והשירה של כל המשתתפים.

תשובתה של דה פיליפ: ביהו חיבב מאד את הסופרנו הלירי אך הבין שהטיפוס של כו' מן מחייב קול נמוך יותר, מצרסופרנו. לכן כתב שתי נוסחאות, המאפשרות לכל מבצע לבחור לו את הסולם הרצוי לו. "אני, קב' עה דה-פיליפ, שרה את התפקיד בדרך המס' רחית,כפי ששרים אותו במטרופוליטן ובלה' סקלה.

במיוחד התגס באופרה יזלזולה ה' פרה יזלזולה בעיתונות עם פרוץ הסכסוך ה' גלוי בינה לבין הבימה. רוב העתונים נמנעו מלשקול ברצינות את הבעיות הכרוכות ב' סכסוך, התייבצו, כמעט פה אחד, לציור של הבימה. לא היה בכך כדי להוכיח את בגרו' תה הציבורית של העתונות העברית, שלא ידעה להתעלות מעל לרגשות אישיים, לדון על הבעיה עצמה.

מצב זה גרם לכך שהאופרה מצאה את עצמה עומדת בתלהבת נואשת, לחיים או למ' חת, למרות התנהגותה השקטה והראויה לכבוד של הבימה, שהשתדלה כבנות לפתור את הבעיה בדרכי שלום, אך באופן בו היא מעוניינת.

המצב חסר מוצא, שנבע למעשה מחוסר דאגתם של המוסדות הציבוריים, העירוניים והמסלתיים לאולמות מתאימים למוסדות של אמנות, הוא שהביא לתמונה המכוערת של השכנוע שעבר. הוא עלול להביא לתמונה מכוערות יותר בשבועות הבאים.

אדיס דה-פיליפ נהגה שלא כשורה במקרים רבים, אולם אין להתעלם מהעובדה שהצליחה, במסירות אישית גדולה, לקיים, ל